

fiskerihavnene for de statslige fiskerihavnes vedkommende, som står for op mod ca. 85 pct. af omsætningen af fisk, er sket gennem det statslige bevillingssystem, herunder i forbindelse med bl.a. anlægsinvesteringer og takstfastsættelse.

Idet der sigtes mod en overdragelse af statens ejerskab af de statslige fiskerihavne til lokalsamfundene, findes det hensigtsmæssigt, at de relevante bestemmelser i loven også finder anvendelse på fiskerihavne. Herved opnås, at regler for havne, som anvendes til erhvervsmæssig ekspedition, herunder landinger af fisk, samles i én lov. Det skal præciseres, at en eventuel overdragelse ikke sker i medfør af forslag til havnelov, men i forbindelse med forhandlinger med lokalsamfundet, jf. de almindelige bemærkninger pkt. 1.

Mindre havne, som altovervejende anvendes som lystbådehavne, men tillige i begrænset omfang benyttes ved landinger af fisk, samt små jollehavne for bierhvervsfiskere vil dog ikke være omfattet af loven, bortset fra bestemmelserne i §§ 3, 4 og 15, jf. § 1, stk. 2. Lovens definition af erhvervsmæssig ekspedition omfatter således ikke disse aktiviteter.

Det bemærkes, at forsvarets havne (flådestationer) hverken er omfattet af § 1, stk. 1 eller 2.

Til stk. 2

Bestemmelserne i §§ 3, 4 og 15 gælder også for havne, som ikke anvendes i erhvervsmæssigt øjemed, f.eks. lystbådehavne. For så vidt angår tilladelse til anlæg, udvidelse m.v., se bemærkningerne til § 2.

Til § 2

Den almindelige baggrund for bestemmelsen er gældende administrativ praksis i henhold til statens højhedsret over søterritoriet, hvorefter adgangen til at etablere faste anlæg på søterritoriet kræver forudgående tilladelse. Denne praksis har været fulgt tilbage fra tiden før grundloven af 1849 og indebærer en ret for trafikministeren til på nærmere betingelser at kunne give eller nægte tilladelse til etablering af faste anlæg på søterritoriet. Den nævnte praksis er forudsat i straffelovens § 295, i den nedenfor omtalte bekendtgørelse nr. 379 af 1. juli 1988 om miljømæssig vurdering af anlæg på søterritoriet, i lov om kystbeskyttelse § 20, stk. 2, og i bekendtgørelserne nr. 352 af 6. maj 1994 og nr. 489 af 28. september 1981 udstedt i medfør af kystbeskyttelsesloven om Kystinspektoratets beføjelser og om etablering af bade- og bådebroer. Som typiske eksempler på faste anlæg på søterritoriet kan nævnes opfyldninger, inddæmninger, havneanlæg, herunder lystbådehavne og forskellige former for broanlæg. Anlæg og udvidelse m.v. af lystbådehavne er således

omfattet af Trafikministeriets administration i henhold til statens højhedsret over søterritoriet.

Der tilsigtes med lovforslaget ingen ændringer i ovenstående.

Til stk. 1

I forbindelse med Trafikministeriets administration af den foreslåede bestemmelse i stk. 1 vil det i overensstemmelse med hidtidig praksis blive påset, at offentlige hensyn og interesser ikke tilsidesættes. Dette gøres ved, at en konkret projektansøgning sendes i en samtidig høring, en såkaldt stjernehøring, af de berørte myndigheder, herunder skibsfarts-, fiskeri-, miljø- og planmyndigheder. På baggrund af de indkomne svar foretager ministeriet en vurdering af den konkrete ansøgning. Udgangspunktet vil være, at der gives tilladelse, eventuelt på særlige vilkår, medmindre der rejses relevante indsigelser af f.eks. miljømæssig eller sejladsikkerhedsmæssig karakter.

De særlige regler om en 300 m strandbeskyttelseszone forudsættes vurderet af de berørte parter i forbindelse med stjernehøringen. Strandbeskyttelseszonen på 100 m blev udvidet til 300 m ved lov nr. 439 af 1. juni 1994 om ændring af lov om planlægning og lov om naturbeskyttelse. De nye regler vil blive sat i kraft ved bekendtgørelse, formentlig år 2002.

I Trafik- og Kommunikationsministeriets bekendtgørelse nr. 379 af 1. juli 1988 om miljømæssig vurdering af anlæg på søterritoriet er fastsat bestemmelser til gennemførelse af Rådet for De Europæiske Fællesskabers direktiv af 27. juni 1985 (85/337/EØF) om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet.

Reglerne i bekendtgørelsen omfatter anlæg og foranstaltninger på søterritoriet, som er omfattet af direktivet, idet de vil kunne få væsentlig indvirkning på miljøet, og til hvis udførelse tilladelse fra trafikministeren skal gives.

Ifølge reglerne i direktivet er en miljøkonsekvensanalyse (VVM) obligatorisk i tilfælde af nyanlæg af »søhandelshavne, der kan besejles og anløbes af skibe på over 1.350 tons.«

Ved havneanlægsprojekter, som ikke falder ind under denne bestemmelse, kan trafikministeren ud fra en konkret vurdering, bl.a. på baggrund af indkomne svar på ovennævnte høring, bestemme, at en miljøkonsekvensundersøgelse skal gennemføres, inden tilladelsen gives.

Bekendtgørelsen er under revision som følge af direktiv 97/11/EF af 3. marts 1997 om ændring af direktiv 85/337/EØF om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet.